

O kohoutkovi a slepičce

U sedláka na dvoře bylo vždy slyšet plno štěbetání a syčení hus, mečení koz, bučení krav, kokrhání kohouta a kdákání slepic, štěkot psů a mňoukání koček a z ohrady se ozývaly ovečky svým béé.

Všechna ta zvířátka žila spokojeně, sedlák se selkou se o ně pečlivě starali, nešetřili krmením. Ba dokonce měli pro ně i pochvalu a pohlazení.

K hejnu drůbeže patřila i slepička s kohoutkem. Celý den spolu chodili po dvoře, zobali zrní, které jim hospodář nasypal, nebo prohrabávali trávník a hledali v hlíně broučky a semínka. Stala se z nich nerozlučná dvojice. Celičký den se nespustili z očí.

Přišel krásně barevný podzim a slepička s kohoutkem se rozhodli, že se půjdou podívat do lesa. Zrána vyšli ze dvora a byli opravdu spokojeni.

Kam se podívali, všude rostly houby a lesní plody.

Kohoutek si se slepičkou pochvaloval, jaká je to pěkná procházka, a což teprve až dojdou na ten veliký palouk plný dobrého zobání!

To bude ale hezký den!

Kohoutek se se slepičkou domlouval: „Až nějaké zrníčko najdeme, vždycky se o ně spravedlivě rozdělíme.“

Slepička souhlasila. Když našla zrnko, přivolala kohoutka a nabídla mu půlku, druhou část sezobla sama. Pak se každý vydal jiným směrem a zase pilně hledali. Kohoutek za keřem našel taky zrníčko, ale měl na něj obrovskou chuť, tak se rozhodl, že se se slepičkou nerozdělí. Vjela do něj lakota. Sezobne si ho sám. Ale ouha! Zrnko mu uvázlo v krku.

Z posledních sil zavolal na slepičku: „Běž rychle a přines mi vodu, jinak se uduším.“ Slepička běžela polekaně ke studánce:

*„Studánko, studánko,
dej vody mému kohoutkovi.
Leží tam v oboře,
nožky má nahoře,
bojím se, bojím, že umře.“*

Studánka na to řekla: „Nedám ti vodu, dokud mi nepřineseš od švadleny šátek.“ Slepička kývla hlavou a už si to míří do švadlenčina domu.

Švadlenka seděla u okna, aby viděla na drobounké stehy na látce. Šila šaty. Slepíčka otevřela dveře a hned ji začala prosit:

*„Švadlenko, švadlenko,
dej šátek studánce,
studánka dá vody
mému kohoutkovi.
Leží tam v oboře,
nožky má nahoře,
bojím se, bojím, že umře.“*

Švadlenka se zamyslí a řekne: „Nedám ti šátek, dokud mi nepřineseš od ševce pěkné stěvíce.“ Slepíčka přikývla a už běží, běží, sotva dechu popadá. Pomůže kohoutkovi včas?

Doběhla slepička k ševci a prosí ho:

*„Ševče, ševče, dej střevíčky švadlence,
švadlenka dá šátek studánce,
studánka dá vody mému kohoutkovi.*

*Leží tam v oboře,
nožky má nahoře,
bojím se, bojím, že umře.“*

Ale švec povídá: „Nedám ti střevíčky, dokud mi nepřineseš štětiny od svině.“ Slepička se otočí a už zase běží, běží, sotva dechu popadá a prosí prasátko:

*„Sviňko, sviňko, dej ševci štětiny,
švec dá švadlence střevíce,
švadlenka dá šátek studánce,
studánka dá vody mému kohoutkovi.*

*Leží tam v oboře,
nožky má nahoře,
bojím se, bojím, že umře.“*

Prasátko říká: „Nedám ti štětiny, dokud mi nedoneseš od mlynáře vydrolené zrno.“

A slepička má další úkol. Běží, běží do mlýna, sotva dechu popadá. Uviděla mlynáře, jak nakládá pytle s moukou na odvoz do pekárny. Hned spustila:

*„Mlynáři, mlynáři, dej mi pro sviňku vydrolené zrno,
sviňka dá ševci štětiny,
švec dá švadlence střevíce,
švadlenka dá šátek studánce,
studánka dá vody
mému kohoutkovi.
Leží tam v oboře,
nožky má nahoře,
bojím se, bojím, že umře.“*

Mlynář se podrbal ve vousech, sraštil čelo a řekl: „Nedám, slepičko, dokud nepřineseš od krávy trochu mléka.“

Slepička přikývla a běží, běží za krávou pro mléko, sotva dechu popadá.

Jakmile uviděla slepička krávu, hned na ni s prosíkem:

*„Krávo, kravičko, dej mléko mlynáři,
mlynář dá sviňce vydrolené zrno,
sviňka dá ševci štětiny,
švec dá švadlence střevíce,
švadlenka dá šátek studánce,
studánka dá vody
mému kohoutkovi.
Leží tam v oboře,
nožky má nahoře,
bojím se, bojím, že umře.“*

Kráva důstojně dožvýkala poslední sousto, podívala se na slepičku, pak na telátko a řekla: „Nedám ti mléko, dokud mi nedoneseš trávu.“ A na rozloučenou zamávala ocasem.

Slepička má obstarat šťavnatou zelenou travu, proto ví, že musí poprosit louku:

*„Louko, lučino, dej travu krávě,
kráva dá mléko mlynáři,
mlynář dá sviňce vydrolené zrno,
sviňka dá ševci štětiny,
švec dá švadlence střevíce,
švadlenka dá šátek studánce,
studánka dá vody
mému kohoutkovi.
Leží tam v oboře,
nožky má nahoře,
bojím se, bojím, že umře.“*

„Nemám dost zelené trávy, musíš poprosit nebe o vláhu,“ řekla louka.

Slepička se podívala vzhůru k obloze a začala prosit:

*„Nebe, nebičko, dej vláhu louce,
louka dá trávu krávě,
kráva dá mléko mlynáři,
mlynář dá sviňce vydrolené zrno,
sviňka dá ševci štětiny,
švec dá švadlence střevíce,*

*švadlenka dá šátek studánce,
studánka dá vody
mému kohoutkovi.
Leží tam v oboře,
nožky má nahoře,
bojím se, bojím, že umře.“*

Nebe se nad smutnou slepičkou slitovalo a seslalo déšť. Konečně slepička vše vyřídila a dala napít vody ze studánky kohoutkovi. Ten vyskočil a zatřepal křídly: „Kyk-kyrý, slepičko, děkuji za záchranu. Nezlob se na mě, už nebudu lakomý a vždy se s tebou rozdělím!“

A dál? Kohoutek vzal slepičku pod křídlo a vydali se na cestu domů.

